

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τό ἀρχιπέλαγος τοῦ Σολομόντος πού ἀνήκει στήν Ἀγγλία, εἶνε ἕνας περιεργότατος τόπος.

Ἐχει κροκοδείλιος τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καί κροκοδείλιος τῆς θαλάσσης, ἔχει καί σαρανταποδαροῦσες, τῶν ὁσίων τὰ θαγκώματα εἶνε θανατηφόρα.

Τό ἔδαφος τοῦ ὁμοῦ εἶνε πολὺ γόνιμο καί γι' αὐτὸ ἔχουν συγκεντρωθῆ ἔκει πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἀποικοί.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς καταδικάσθηκε πρὸ ἡμερῶν εἰς θάνατον, γιὰ τὴν ἐξῆ; ἀπίστευτη αἰτία. Διατηροῦσε ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιον, καί δὴμοσιεύσε στὶς Ἀγγλικῆς ἡφημερίδες εἰδοποιήσων, μὲ τὴν ὁσίαν ἐγγύρνε ἀρχιεργάτας μὲ μισθὸ γλιών λιρῶν τὸ χρόνο.

Ἐπογγήριον συνέρρευσαν πολλοὶ. Ὁ κύριος Τζῶν Μόσκ, ἔτσι λεγόταν ὁ ἐργοστασιαρχῆς, ἔζητοῦσε ἀπ' τὸν καθένα μιὰ μικρὴ ἐγγύση 100 λιρῶν, προωρισμένη γιὰ τὸν ἔξασφαλισθὸν διὰ τὸ ἀρχιεργάτη; τοῦ δὲν θὰ ἔβρυνε πρὶν περάσθῃ ἕνας χρόνος.

Τὴν ἄλλη μέρα ὡς τόσο ὁ ἀρχιεργάτης πού ἐπροσλαμβάνετο δὲν ἐβρίνετο πεῖα.

Ὅταν ἐξηρανίσθη καί ὁ εἰκοστὸς ἔβρομος ἀρχιεργάτης, κάθῃ ἐπὶ τέλος ἄρχισε νὰ ἵποταξέται ἡ ἀστυνομία. Ἐνας ντέκετιβ ἔπαιξε τὸ ρόλο ἀρχιεργάτου καί τὴ νομίζεσε διὰ ἀνεκάλυψε;

Ὁ θαμιστὸς μικροεργοστασιαρχῆς ἔκρυψε στὸ στρώμα τοῦ ἀρχιεργάτου μιὰ δηλητηριώδη σαρανταποδαροῦσα πού τὸν ἔδραγκανε τὴ νύχτα κ' ἔτσι ἐπέθανε.

Μὲ τὴν περιεργὴν αὐτὴ μέθοδο, ἀπῆλλάσσετε ἀπὸ τοὺς ἀρχιεργάτας καί κέρδιζε τὶς 100 λιρῆς.

Ἄν τὸν ἄρταν ὡς τὸ τέλος ἤσυχο, σήμερον θὰ ἦτο πολυεκατομμυριόχος, ἴσως δὲ καί μέγας εὐεργέτης τοῦ τόπου του!

τῆ; ἀπερίσσετο τὸ θάνατό τους καί τότε ἐβρίσθησαν ἔκεινοι νὰ τὸν ἔμπερδῶνουν προηριτέρα.

Τὴν παρामीν τῆς ὤρισμένη; γιὰ τὸ φόνο ἡμέρας, ἡ Θῆβη ἔκρυψε ἀπὸ νορῆς τοὺς τρεῖς ἀδερφοὺς τῆς στοῦ Παλάτι. Ἐπειτα, στὸ δεικνο, ἐφρόντισε νὰ μεθίσθῃ τὸν ἄντρα τῆς κερώντας τὸν μὲ διάφορα γάδια, δυνατὰ κρσάσι, φερμένα ἀπὸ τὴ Σάμο καί τὴν Κύπρο. Ὁ Ἀλέξανδρος ζυλιστῆζε καί ἀκουμπώντας στὸν ὄμο τῆς γυναικας του, εἶπνε γὰ κοιμηθῆ.

Ὅταν ἡ Θῆβη εἶδε ὅτι τὸν ἔπρεσ ὁ ἕννος, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καί διέταξε τὸν Ἐρμιόγεγνὸν νὰ πάρῃ τὸ σκόλο, γιὰτὶ ὁ Βασιλῆς θέλει νὰ κοιμηθῆ μὲ ἡσυχία. Ἐπειτα, ἡ πονηρὴ γυναικα ἔστρωσε τὴ σκάλα μὲ παχνὶν τάπητα, γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθοῦν τὸν βήματα τὸν συνομοτῶν καί εἶπνε γὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ὅτι ἦταν καιρός.

Οἱ τρεῖς συνομοτῆται, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴ Βασίλισσα, ἦσαν καί σπῆθηκαν, μὲ γυνῆ τὰ σπαθιά, μπροστὰ στὸ θάλαμο τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἡ Θῆβη ἄνοιξε ἀθρόοβα τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα, ἐξεκράμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ σπαθὶ τοῦ Τυράννου, καί τὸ ἔδειξε στοὺς ἀδερφοὺς τῆς, ὡς σημειοῦν ὅτι ἔκεινος ἐνομιότανε. Μ' ἐκπληξῆ τῆς ὁμοῦ ἡ Θῆβη ἀντελήφθη ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τῆς εἶχαν; κρυμειθῆ ἀπὸ ἔσφαιρικὰ δειλιά καί δίστασαν νὰ μποῖν μέσα. Τότε ἡ τρομερὴ γυναικα ἀγρίεψε, καί ἄρχισε νὰ τοὺς βρίζῃ καί νὰ ὀρκίζεται στοὺς θεοὺς ὅτι ἂν δὲν προβοῦν ἀμέσως στήν πορῆ, θὰ ἔξυπνησῃ τὸν Ἀλέξανδρο καί θὰ τοὺς καταγγεῖλῃ ὡς συνομοτῆται!...

— Ἐμπρὸς λοιπόν, τοὺς εἶπνε, γιὰτὶ ἀλλοιούτικα; εἶστε γαμένιοι!... Τότε πῆ, ἀπὸ φόβο καί ἀπὸ ντροπῆς οἱ τρεῖς συνομοτῆται ἀκοιούθησαν τὴν ἀδερφὴν τοὺς ἡ ὁσίου, κρατώντας λῆχνο, τοὺς ὠδήγησε στὸ κρεββάτι. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίζεται βυθισμένος στὸν ἕννο τὸν μεθυσμένου. Ὁ Πειθόλαος ἄρπαξε τὰ πόδια τοῦ Τυράννου καί τὰ κρατοῖσε σφιχτὰ, ὁ Λυκόφρων τὰ χεῖρα του, ὁ δὲ Τισόφρον; τὸν ἔπασε ἀπὸ τὰ μαλλιά καί ἀναποδογυρίζοντα; τὸ κεφάλι τοῦ τὸν ἐσφραξῆ!...

Οἱ Φεραῖοι ἀνέπνευσαν ἄλλ' ὄχι γιὰ πολὺν καιρὸ. Οἱ τρεῖς συνομοτῆται διαμοιράσθηκαν μεταῦς τοὺς τὴν ἡγεμονικὴ ἐξουσία, κ' ἔτσι οἱ δυστυχεῖς Φεραῖοι, ἄντις γιὰ ἕναν Τυράννο, ἀπέχτησαν τρεῖς! Καί τρέβησαν τόσα βάσανα, ὡστε ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸ Βασίλεα τῆς Μακεδονίας Φίλιππο νὰ τοὺς λυπηθῆ καί τοὺς ἐλευθερώσῃ. Ὁ Φίλιππος ὠδήγησε τὰ στρατεύματά του στὰς Φεραῖς, καί κατέλυνε τὴν τριπλὴ αὐτὴ τυραννικὴ βασιλεία τῆς ἀδικίας καί τοῦ αἵματος.

Ἐἰστορικόσ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἐἰ Βολταῖρος; γιὰ τὰ κακὰ ἔργα. Ὁ καφῆς ὡς φάρμακον κατὰ τῆς θλίψεως. Ὁ κατάδικος καί ὁ θάνατος. Ὁ κ. Ντέ Γκικνερῆν ἀγορεύει!.. Ὁ Μιραμπὸ καί ἡ εὐγένεια.

Κάποιοι δραματικὸς συγγραφεὺς ἐπῆγε μιὰ μέρα στὸν Βολταῖρο μιὰ τραγωδία τοῦ γιὰ νὰ τὴν διαβάσῃ καί νὰ τοῦ πῆ τὴ γνώμη του. Ὁ Βολταῖρος; ἀφοῦ τὴν εἰδιάβασε προσεκτικὰ τὴν ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι καί εἶπε στὸν συγγραφέα τῆς.

— Τὸ δυσκολώτερο, ζυεῦτε, δὲν εἶνε νὰ γράψῃ κανεῖς μιὰ τέτοια τραγωδία... ἀλλὰ νὰ τὴν... διαβάσῃ!...

Ἐἰ καφῆς, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς πυρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, δὲν ἦταν τόσο πολὺ διαδεδομένους, ὅσο εἶνε σήμερα. Ὁ Σαῶ-Ἐρβεμόν, στὰ Ἀπομνημονεύματά του, γράφει σχετικὰ τὰ ἔξης:

Ἐἰ σοκολάτα, τὸ τοῖα καί ὁ καφῆς εἶνε πολὺ τῆς μόδας, τῶρα τελευταία. Μεγαλυτέρα ἡμεγαλυτέρα δημοῦ γίνεται τοῦ καφῆ, γιὰτι καθὸς λέν, εἶνε θανάσιμο γιαιτικό ἐναντίον τῆς θλίψεως! Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, π.χ., μιὰ γνωστὴ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, μαθαίνοντας ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε σκοτωθεῖ στὸν πόλεμο ἄρμισε νὰ κραυγάζῃ κλαίγοντας καί θρηνώντας:

— Ὁχ! ἡ δυστυχισμένη ἐγὼ!... Τὶ δυστύχημα μοῦ μελλόταν νὰ πάθω!... Γρηγορα! Νὰ μοῦ φέρουν καφέ!...

Τῆς φῆραν, πράγματι, καφέ, καί... παρηγορήθηκεν ἀμέσως!...

— Ἐνας ἱταλὸς ἐγκληματίας εἶχε καταδικασθεῖ κάποτε εἰς τὸν δι' ἀγγῶνης θάνατον. Ὅταν δὲ ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς ἐκτελέσεως, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλο τρομό... Τότε ὁ παπάς; τοῦ τὸν συνῶδισε γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, τοῦ εἶπε:

— Τὶ κάνεις ἐστὶ, καμῖνε;... Καί ποῖος δὲν πεθαίνει;... Καί οἱ βασιληάδες καί οἱ πάπο ὑποκύπτουν κ' αὐτοὶ στὸ μοιραῖον τέλος...

— Ναι, ἀπήνητησεν ὁ κατάδικος, ὄχι ὁμοῦ;... δι' ἀπαγονησμοῦ!...

Ἐἰ κ. ντέ Γκικνερῆν, πρόεδρος τοῦ Βουλευτηρίου τῆς Τουλούζης, ἦταν πραγματικὰ σοφός, δίκαιος καί μορφωμένος ὑπερβολικὰ, ἀλλὰ συγχρόνος; καί πολὺ νευρικός; καί οὐζῶθμος.

Μιὰ μέρα, εὐρισκόμενος στήν Ἀκαδημία τῆς Τουλούζης, τῆς ὁσίου ἦταν μέλος, ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ εἰδιάρβαζεν ἕνα λόγο τοῦ «περὶ καλοσύνης» καί ἄρχισεν ὡς ἔξης:

— Κύριοι, ἡ καλοσύνη... Κλείσετε αὐτὴ τὴν πόρτα... Κύριοι, ἡ καλοσύνη εἶνε μιὰ... Ὅθ κλείσετε, τέλος πάντων, αὐτὴ τὴν πόρτα, ναι ἡ ὄχι;... Ἡ καλοσύνη εἶπα, κύριοι, εἶνε μιὰ ἀρετῆ... Που νὰ πάρῃ ὁ διάλογος, δὲν θὰ τσακιστῆ κανένας νὰ κλείσῃ αὐτὴ τὴν πόρτα;

Ἐἰ Μιραμπὸ, ὁ περίφημος αὐτὸς πρωτεργάτης τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, γιζοῦστας στὸ σπίτι του μετὰ μιὰ συνεδρίαση τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, κατὰ τὴν ὁσίου εἶχε ψηφισθῆ ἡ κατάργησις τὸν τίτλων εὐγενείας; βρίζε ἐκεῖ τὸν νεαρὸ δικηγόρο Ντιβεριέ, ἐπιστὸ τοῦ φίλο, νὰ τὸν περμῆν.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε μὲ ἀπεριγρῆτον ἐνθουσιασμό. Ἐἰ ὄνε τὸ βράδυ συντελεσθῆ ἕνα σπουδαῖο γεγονός; Καταργήσαμε ὄλους τοὺς τίτλους εὐγενείας, ἐθυσάσαμε δη τὴν ἀριστοκρατικότητά μας στὸν βωμὸ τῆς πατριδοῦ!

Ἐἰνα μιλῶσε καί χειρονομῶσε, μπῆκε μέσα στὸν λουτήρα του καί βῆρεξε τὸ δάχτυλό του στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου.

Τὸ νερὸ ἦταν παγωμένο. Ὁ Μιραμπὸ, θυμωμένος, ἐσῆιμανε νευρικὰ τὸ κουδοῦνι. Ὁ καμαριέρης; του, ὁ ὁσίου εἶχε πληροφρηθῆ ἐν τῷ μεταξῷ τὸ σπουδαῖο γεγονός; τῆς ἡμέρας, ἐσπευσε νὰ ἔλθῃ. Ὁ Μιραμπὸ τοῦ ἔκαμε τότε παρατηρήσεις; γιὰ τὸ νερὸ.

— Καὶδῶμος κύριε, τοῦ ἀπήνητησεν ὁ καμαριέρης; δικαιολογούμενος, ἡ θερμοκρασία του εἶνε ἡ ἴδια ὁσως γδῆς.

— Ἐἰ κύριε!... εἶπνε; οὐφλαίεζεν ἔξω φρενῶν ὁ Μιραμπὸ. Γιὰ κόπασε δῶ, παληάνθρωπε!...

Κι' ἀρπάξοντάς; τὸν ἀπὸ τ' αὐτὸ τοῦ βούτηξε τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου, λέγοντάς; του:

— Φαντάζομαι ὅτι δὲν ἔπασα ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι «κύριος κόμης» γιὰ σένα παληάνθρωπε!...